УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897

№2(112) Лютий 2002

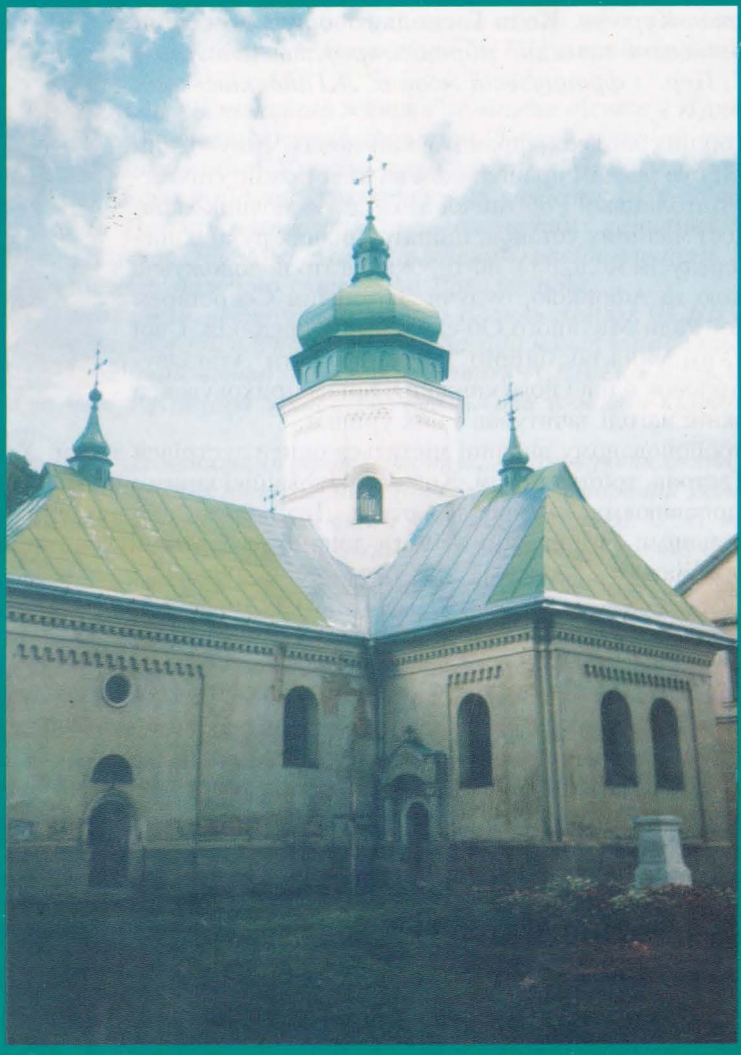

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН "МІСІОНЕР":

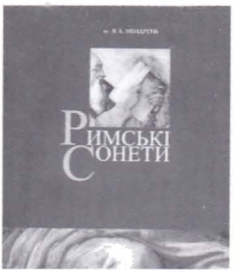

о.Василь Мендрунь, ЧСВВ. **Римські сонети.** – *32 с.*

Поза сумнівом, третя збірка віршів магістра Крехівського новіціяту отців Василіян зацікавить шанувальників поетичного слова. Книжечка ілюстрована чорно-білими світлинами і містить 13 поезій, написаних автором влітку 2000 року під час перебування у Римі. Свої враження і думки про святині Вічного міста, його неповторну атмосферу, а також зустріч з Папою, о. Василь висловив у своїх сонетах.

Гастон Куртуа. **Коли Господь говорить до серця:** *Неопубліковані записки, зібрані і представлені Аньєс Рішом /Пер. з французької мови о. Л.Гайдуківського, СДБ. – 128 с.*

Автор цих записок, французький монах Чину "Сини Любові", був ревним працівником на ниві Божій: співзасновник Католицької Робітничої Молоді, засновник харитативних і місійних установ, ініціатор різних рухів християн, передусім молоді. У 60-ті роки багато подорожував Америкою та Африкою, будучи Загальним Секретарем Папської Ради Місійного Об'єднання Священиків. Свої зошити, втілення постійного "слухання Бога" (так звучить заголовок однієї його книжки), він не приховував, а при кожній нагоді зачитував з них уривки.

У пропонованому виданні містяться описи зустрічей з Тим, Хто був Усім для о. Гастона, тобто з Богом. Кожна розмова цієї книги містить різні теми, які взаємодоповнюються і переплітаються. Для полегшення читання вони подані під загальними заголовками. Книга допоможе багатьом християнам глибше пізнавати Бога.

Календар Світла на 2002 рік. – *356 с.*

Цей річник католицького журналу "Світло" присвячений візитові Папи Івана Павла II в Україну. Окрім цього, у річнику міститься детальний церковний календар, біографії 27 блаженних нашої Церкви, усі промови і проповіді Папи під час його перебування Україні. Чимало місця відведено для Адресаря українського католицького духовенства, а також українських чоловічих та жіночих монаших спільнот в Україні та за кордоном. Календар зацікавить широке коло читачів.

Передплачуйте у будь-якому поштовому відділенні України християнський часопис "Місіонар" на 2002 рік, який стане для Вас добрим порадником у духовному житті!

Передплатний індекс – **23959**. Вартість передплати: на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 6 місяців – 9 грн. 58 коп., на 12 місяців – 18 грн. 66 коп.

СЛОВО РЕДАКТОРА

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Хоча свято Богоявлення перенесло нас духом на ріку Йордан, де зустрічаємо Ісуса дорослого, все ж таки завдяки празнику Стрітення ми заглиблюємося у таїнство Ісусового дитинства.

"Не самим хлібом живе людина" – ці рішучі слова Ісуса Христа, сказані, як відсіч дияволові, стали предметом глибоких роздумів К'яри Любіх.

Рубрика "З життя Церкви" коротко висвітлює роботу Собору Львівської архиєпархії та підсумки Синоду владик УГКЦ. У цьому числі вміщаємо витяги із важливого звернення кардинала Любомира Гузара до всіх вірних УГКЦ, а у наступному числі ознайомимо вас із текстом звернення Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ з приводу надмірного вживання алкоголю.

У обширній рубриці "З монашого життя" вміщена вістка з Луцька про храмовий празник у монастирі отців Василіян. Також подаємо витяги із слова Апостольського нунція в Україні архиєпископа Миколи Етеровича, яке він виголосив 14 січня під час Архиєрейської св.Літургії у василіянській церкві у Києві. Тут він наголосив на найважливіших харизмах Василіянського Чину. Ділимося також з вами радісним повідомленням про ще одного нововисвяченого молодого священика Василіянина.

Член нашої редколегії, невтомний автор о.Василь Зінько, ЧСВВ у своїй статті коротко характеризує найголовніші засади нашої національної свідомості. Наш постійний автор о.Мелетій Батіг, ЧСВВ (на жаль, ще хворий) пропонує нам з Крехова цікаву розповідь, яка є мовби криком душі однієї матері.

Всі християни, за винятком протестантів, вшановують святі ікони. Існують різні способи їх виготовлення. Один із них – творення ікони бісером – має місце у творчості мисткині Оксани Іваночко. У її творчій майстерні побувала Ольга Крак і розповіла про все це в окремій статті.

У цьому числі ми продовжуємо публікації магістра Крехівського новіціяту о.Василя Мендруня, ЧСВВ під назвою "Ми – одна родина". У них розповідається про життєвий шлях двох монахів ЧСВВ, котрі очікують на нагороду праведних на василіянському цвинтарі у Крехові. Цей історичний матеріал доповнюємо коротким життєписом визначного ісповідника віри кардинала Йосифа Сліпого та розповіддю о.Романа Каспришина про визначного священика УГКЦ.

У рубриці "Церква і молодь" подаємо змістовний репортаж із Будапешта Ігоря Скленара, у якому він відображає важливу подію релігійного життя Європи – молодіжну прощу Тезе.

Ще одне цікаве оповідання написала для дітей та молоді на різдвяну тему Віра Арів, яким і завершуємо це лютневе число "Місіонаря".

11 січня Блаженніший Любомир Гузар проголосив імена трьох нових єпископів нашої Церкви. Редакція "Місіонаря" висловлює з цього приводу велику радість і бажає владикам-номінантам щедрих Божих благодатей і успішного виконання нелегких завдань, до яких їх закликає Вселенська Церква. Многих вам літ, владики!

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

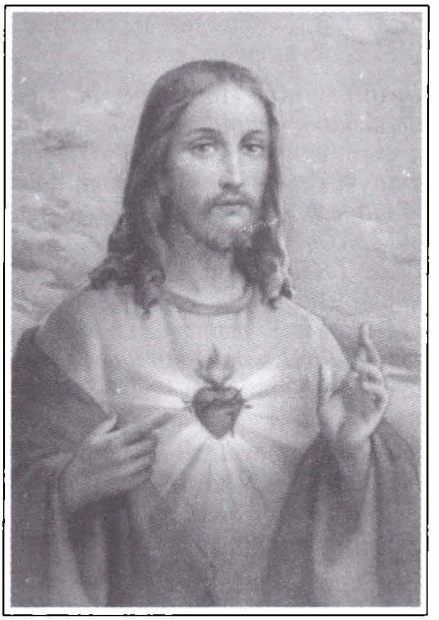

Ось серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ КАТОЛИЦЬКІ ЛІКАРНІ ЦІЛОГО СВІТУ БУЛИ ДЛЯ ІНШИХ ЛІКАРЕНЬ ВЗІРЦЕМ ПОЛЕГШЕННЯ ТЕРПІНЬ, ГОЛОШЕННЯ ЄВАНГЕЛІЯ ЖИТТЯ ТА ПОШАНИ ПРАВ ЛЮДИНИ.

У багатьох країнах світу існують католицькі лікарні, якими опікується Вселенська Церква. Їхнє основне завдання полягає в тому, щоб загальноприйняті правила Гіпократа поєднати з євангельськи-

ми засадами любові до Бога і ближнього. У таких лікарнях медперсонал намагається полегшити терпіння хворих і піклується про їхнє здоров'я і життя. Працівники цих лікарень намагаються голосити Євангеліє і свідчити, що життя є найвищою цінністю, а також відстоюють права людини.

Молімося за те, щоб у тих країнах, де ще немає таких лікарень, вони були б створені, і щоб у всьому світі вони ставали для інших лікарень та медичних установ взірцем втілення християнських засад у життя.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКІ ГРОМАДИ КАМБОДЖІ ТА ЛАОСУ ЩОРАЗ БІЛЬШЕ СПРИЯЛИ ЗРОСТАННЮ СВЯЩЕНИЧИХ ТА ЧЕРНЕЧИХ ПОКЛИКАНЬ.

В азіатських країнах Далекого Сходу – Камбоджі та Лаосі – десятиліттями тривала жорстока війна. Коли врешті-решт там запанував мир, то відродилися і численні християнські громади. Вони надзвичайно потребують душпастирів, монахів та монахинь, які б духовно відроджували ці народи. Молімося за те, щоб християнські спільноти у цих країнах сприяли зростанню священичих і чернечих покликань.

Місцевий: ЩОБ БАТЬКИ ДЕДАЛІ БІЛЬШЕ РОЗУМІЛИ ВАЖЛИВІСТЬ ДУХОВНИХ ПОКЛИКАНЬ І НЕ ЗАБОРОНЯЛИ СВОЇМ ДІТЯМ ЇХ ОБИРАТИ.

Багатьом батькам важко зрозуміти, що таке покликання до богопосвяченого життя. Часто вони відмовляють дочку, яка надумала вступити у монастир, або сина, який хоче постукати у двері монастиря або семінарії. Основний їхній аргумент: не одружишся і не матимеш своєї сім'ї. До цього переконування підключають цілу армію близької та далекої родини, часто "гуде" ціле село. Такий різкий і масовий спротив не одну молоду людину збиває з дороги покликання. Якщо все-таки хлопець чи дівчина піде в монастир, то потім батьки, відвідавши своїх дітей у монастирі, переконуються в тому, що вони там щасливі.

Родина потребує набагато більше часу, щоб із цим змиритися. Часто увесь цей спротив зумовлений переконанням, що з монастиря не можна вийти. Церковне право передбачає можливість, що особа, яка не надається до монашого життя, може вийти добровільно або за порадою настоятелів чи духовного провідника без жодних наслідків. Тому, дорогі батьки, зрозумійте, що не людина, а Бог кличе до життя, згідно з євангельськими радами, і радійте, що саме вашу дитину Він обрав.

Молімося, щоб усі батьки, рідня і оточення зрозуміли важливість духовних покликань у нашій Церкві. Також молімося, щоб зростала кількість добрих і ревних покликань до священичого і богопосвяченого стану.

Покровитель на лютий – св. Мелетій, 25 (12)

Антіохійський патріарх св. Мелетій походив із багатого і славного роду міста Мелітина, що у Вірменії. Хоч зростав у достатку, проте вже юнаком вправлявся в умертвленні й постах. За лагідну і щиру вдачу він був обраний єпископом міста Севасти. Та, зустрівшись із спротивом мешканців міста, мусив якийсь час жити у пустелі, а згодом у місті Береї в Сирії.

У той час виникали великі непорозуміння між католиками і єретиками-аріянами. Св. Мелетія, як достойного, мудрого і праведного, було обрано у 361 році патріархом Антіохії. Тоді ж він висвятив на диякона св. Василія Великого. Через місяць св. Мелетія було вигнано до Вірменії за сміливе визнання правдивої Христової віри. У 362 році він повернувся до Антіохії, яка невдовзі стала столицею відновленого поганства, а св. Мелетія вдруге засудили на заслання. Після повторного повернення до Антіохії він провів Собор, на якому 27 єпископів визнали віру в божество Ісуса Христа і засудили єресь аріян. Тоді ж він охрестив св. Івана Золотоустого і призначив його церковним читцем.

У 372 році св. Мелетія з Антіохії втретє вигнали за те, що залишився вірним Католицькій Церкві. Повернувшись із місця вигнання – Вірменії, св.Мелетій знову перейняв патріарший престіл. Він старався привернути церковну єдність. Своїми повчаннями просвітлював вірних і багатьох навернув до католицької віри. У цьому йому допомагав св. Василій Великий. 379 року у Антіохії під проводом св. Мелетія відбувся великий Собор єпископів, на якому було затверджено католицьку науку про Пресвяту Трійцю. У травні 381 року в Константинополі відбувся Вселенський Собор, головою якого було обрано св. Мелетія. Невдовзі св. Мелетій занедужав і помер у Константинополі під час Собору.

"Єпископ найпобожніший, простий, повний Божого Духа, лагідний і покірний", – писав св. Григорій Богослов про антіохійського патріарха св.Мелетія, а св.Іван Золотоустий згадував про св. патріарха, як про людину з "медовим іменем і медовою вдачею".

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ЦЕРКОВНІ ІНСТИТУЦІЇ ТА ГРОМАДИ УСВІДОМИЛИ НЕОБХІДНІСТЬ ВЕСТИ СУСПІЛЬНУ ДІЯЛЬНІСТЬ І СВОЇМ ПРИКЛАДОМ ПОСТІЙНО Й НАПОЛЕГЛИВО СВІДЧИЛИ ПРО ЄВАНГЕЛІЄ ЛЮБОВІ.

Місійний: ЩОБ НАРОДИ АФРИКАНСЬКОГО КОНТИНЕНТУ ЗІ ЩИРИМ СЕРЦЕМ ПРИЙМАЛИ ЄВАНГЕЛЬСЬКЕ ВЧЕННЯ ЛЮБОВІ Й СВОБОДИ І АКТИВНО ПОШИРЮВАЛИ МИР ТА СПРАВЕДЛИВІСТЬ.

Місцевий: ЩОБ ДЕРЖАВНІ МУЖІ В УКРАЇНІ КЕРУВАЛИСЯ ЗАСАДАМИ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОРАЛІ.

Покровитель на березень – св. Тома Аквінський, 22 (7)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Написано: Чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих" (Мт 4, 4).

Така відповідь Ісуса на першу спокусу у пустелі після того, як він постив сорок днів і сорок ночей. Голод – це найпростіша спокуса. Диявол намагається запропонувати Ісусові, щоб Він, використовуючи Свою чудодійну силу, перемінив каміння у хліб. Нам може видаватися, що нічого поганого не було би, якщо б Ісус задовільнив найосновнішу потребу людини. Однак, Він зауважив підступність цієї пропозиції. Мова йде про те, щоби Бога зробити знаряддям своїх забаганок, тобто змушувати Його служити нам у наших матеріальних потребах. Ще один підступ полягав у тому, що спокусник спонукав Ісуса до самостійної діяльності замість цілковитої синівської відданості Отцеві.

Ось маємо відповідь Ісуса, яка є одночасно відповіддю на всі закиди про голод у світі і на чимраз драматичні волання за хлібом, дахом над головою і одежею мільйонів і мільйонів убогих людей. Він у чудесний спосіб наситить маси людей, помноживши хліби. Христос також на останньому суді винагородить людей за те, що нагодували голодних. Він нас запевняє, що Бог безмежно вищий від нашого голоду і Його Слово є найпершою і найсуттєвішою поживою людини.

"Написано: Чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих" (Мт 4, 4).

Ісус порівнює Слово Боже до хліба, тобто до поживи. Це порівняння Ісуса просвітлює нас, як правильно ставитися до Слова. Але яким чином можливо кормитися Словом? Як зерно, що спершу є насінням, потім стає колосом, і врешті – хлібом, так і Слово, мов те насіння, посіяне у наші душі, мусить прорости пагінцем і пустити корінь. Як кусник хліба, який людина спожила і завдяки якому вона живе, так і вимовлене Отцем Слово Боже, яке воплотилося в Ісусі і замешкало між нами.

Кожного разу ми, слухаючи це слово і намагаючись його практикувати, насичуємося Ісусом. Подібно до хліба, що живить нас і сприяє росту нашого тіла, так і Слово годує і чинить так, що зростає у нас Христос і водночас

зростає наша справжня особистість. З того часу, як Ісус прийшов на цей світ і став нашою поживою, ми не можемо вже задовільнитися тільки природним хлібом. Ми потребуємо надприродного хліба – Слова Божого, щоб ми зростали, як діти Божі.

"Написано: Чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих" (Мт 4, 4).

Природа цієї поживи є такою, що про неї можна сказати, немов про Ісуса в Євхаристії: споживаючи її, не вона перетворюється в нас, а ми перетворюємося у Нього, бо на якийсь спосіб ми до Нього уподібнюємося. Так Євангеліє не є лише книгою, що потішає і стає нам у пригоді тільки в сумні хвилини, але збіркою законів життя, які ми не тільки читаємо, але споживаючи їх, змінюємося, і кожної хвилини вони чинять нас подібними до Христа. Можливим є для нас, отже, стати другим Христом, повністю виконуючи і практикуючи Його науку.

Це слова Божі, сповнені неймовірної рушійної сили. Ми, без сумніву, мусимо це чинити: споживати Слово Боже. І подібно поживі, необхідній для тіла, яка може бути сконцентрована у одній таблетці, так і ми можемо годуватися Христом, щоразу жити одним із Його слів, бо в кожному з них Він присутній. Проте, одне слово – любов – необхідне в кожний момент, у кожній ситуації нашого життя. Читаючи Євангеліє, можемо це слово відкрити. Живімо тепер у любові до ближнього заради любові до Бога. Це і є тією таблеткою, у якій зосереджена основна суть усіх слів.

К'яра ЛЮБІХ

ЛИСТ ІЗ ДОМУ ПЕРЕСТАРІЛИХ

Слава Ісусу Христу!

Хочу розповісти вам про себе. Я народилася у мальовничому селі Поморяни Золочівського району на Львівщині. За фахом – бібліотекар-бібліограф. Протягом 15 років працювала в масових бібліотеках Золочівського району, а перед виходом на пенсію виконувала обов'язки бібліографа в Золочівській центральній районній бібліотеці.

Я – інвалід першої групи. Важкою хворобою прикута до ліжка. Навчилася в "повітрі" писати олівцем. Люблю музику та поезію, складаю вірші. Нині живу у Львівському інтернаті для перестарілих та інвалідів. Ніколи не була атеїсткою, але відчувала, що є далекою від Бога. До нашого інтернату приходить священик із церкви Покрову Пресвятої Богородиці м.Львова, який допомагає мені пізнавати Бога та бути справжньою християнкою. Тепер я багато молюся. Молитви дарують мені душевний спокій, вселяють надію на видоровлення.

З повагою Євгенія Раданович
Інтернат для перестарілих та інвалідів
вул.Медова Печера, 71
79038 Львів

ПІДСУМКИ АРХИЄПАРХІАЛЬНОГО СОБОРУ

Під гаслом "Ісус Христос – джерело відродження українського народу" впродовж останніх п'яти днів 2001 року у смт.Рудно на Львівщині відбувався Собор Львівської архиєпархії УГКЦ. У його роботі взяли участь представники єпархіального управління, настоятелі монаших Чинів та Згромаджень, священики, науковці та миряни. Всі учасники отримали благословення Блаженнішого кардинала Любомира Гузара.

Основний акцент було поставлено на актуальні соціальні проблеми українського суспільства. У доповідях висвітлювалися такі теми: "Аналіз конкретних обставин життя українців на фоні моралі нинішнього світу", "Розлучення і занепад родинного життя", "Суспільні хвороби (корупція, проституція і безробіття)" та ін.

Учасники Собору прийняли 7 резолюцій, які містять пропозиції того, як вирішувати кризові явища у нашому суспільстві, проблеми у сфері освіти, родинного життя, захисту життя людини, як допомагати людям із особливими потребами та узалежненим від алкоголю і наркотиків. Ці пропозиції впливатимуть на резолюції патріаршого Собору УГКЦ та загального Синоду єпископів влітку 2002 року.

За повідомленням прес-секретаріату Глави УГКЦ

ПІДСУМКИ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ

У перші дні Нового року тривала робота Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ. Прес-конференція у митрополичих палатах відбулася 4 січня одразу ж після завершення Синоду.

За словами Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира Гузара Синод єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ відбуватиметься тепер щодва місяці. Владики обговорювали проект Правильника Синоду, а також заторкнули тему розвитку католицьких шкіл в Україні.

"Папа приїздив в Україну не робити зовнішньо-емоційного враження, а скріпити нас у вірі!" – такими словами Блаженніший кардинал Любомир пояснив бажання владик ще більше закарбувати в пам'яті народу цю епохальну подію. Було розглянено можливість спорудження каплички на львівському іподромі, проведення з'їзду молоді, подібного до сихівської зустрічі з.Папою 26 червня у Львові тощо.

ІМЕНУВАННЯ НОВИХ ЄПИСКОПІВ УГКЦ

Прес-конференція у митрополичих палатах 11 січня розпочалася із зачитання Блаженнішим Любомиром Гузарем документу про призначення нових владик нашої Церкви. *Апостольська столиця потвердила нових єпископів УГКЦ: о.Степана Менька, ЧНІ – екзархом Донецько-Харківським, ієромонаха Студійського Уставу Гліба Лончину – єпископом-помічником Патріаршої курії та о.Ігоря Возняка, ЧНІ – єпископом-помічником Львівської архиєпархії.*

Кардинал Любомир ознайомив журналістів із основними пунктами двох звернень, які прийняв Синод єпископів Києво-Галицької митрополії – про надмірне вживання алкоголю та будову патріаршого собору у Києві.

На прес-конференції також було повідомлено про те, що у 2002 році розпочинається вшанування кардинала Йосифа Сліпого.

Ігор СКЛЕНАР

ВИТЯГИ ЗІ ЗВЕРНЕННЯ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА ТУЗАРА

З ПРИВОДУ СПОРУДЖЕННЯ СОБОРУ УГКЦ У КИЄВІ

На світлині: кардинал Любомир Гузар під час водосвяття біля фігури Матері Божої у центрі Львова.

Останнє десятиліття 20 ст. принесло великі зміни в життя Церкви і нашого народу. Після стількох століть Україна знову стала незалежною державою, а Церква в ній – свобідною. Саме в цей час, який справедливо називають переломним, звертаюся до вас, дорогі у Христі, у справі, яка торкається нас усіх.

Офіційною релігією християнство було прийняте в Київській Русі наприкінці 10 ст. З Києва, який є, власне, місцем народження Української Церкви, воно почало поширюватися і на довколишні краї, сучасну Росію, Білорусію тощо.

Після довгих років перебування у підпіллі наша Церква в Україні вже більш, ніж десять років є свобідною. Розвиток у вільній Батьківщині протягом останнього десятиліття дає нам можливість, про яку ще зовсім недавно ніхто не наважувався навіть мріяти: повернути осередок нашої Церкви до столичного Києва, місця її народження, звідки силою жорстоких обставин вона була витіснена.

Усім відомо, що перенесення нових структур і спорудження будівель вимагає великих фінансових затрат. Тому звертаюся до вас, дорогі у Христі Сини і Доньки Української Греко-Католицької Церкви в Україні і за її межами, з уклінним проханням допомогти у **спорудженні патріаршого собору**, а згодом і приміщення для осідку Глави нашої Церкви в Києві. Сьогодні через роз'єднаність Христової Церкви таких осідків у столиці є багато. Сподіваймося, що колись з Божою допомогою Глава єдиної Української Церкви засяде в соборі св. Софії, символі нашої єдності.

Звертаюся до Вас усіх, дорогі, до тих, хто мешкає в Україні, хоч розумію, як складно сьогодні зібрати кошти. Ваша щира пожертва, – незалежно від того, чи буде це вдовина лепта чи щедрий дарунок, – буде саме тією цеглиною, без якої не зможемо звести цей храм.

Заздалегідь складаю сердечну подяку за ваші щирі пожертви для блага нашої Церкви і українського народу. Вимолюю для вас усіх щедрих Божих благодатей.

† ЛЮБОМИР

ТОВАРИСТВО МЕДИКІВ ІМ. СВ. ЛУКИ

Вже декілька років при василіянській церкві св. Андрія у Львові успішно діє товариство медиків ім. св. Луки. Впродовж 2001 року члени товариства брали активну участь у літургійному, молитовному та суспільному житті парафії.

Кожного місяця минулого року проводилися збори членів товариства, на яких виголошував науки о. Василь Зінько, ЧСВВ, засновник цього товариства. На зборах обговорювалися різні теми, пов'язані з візитом Святішого Отця в Україну і відзначенням Року Митрополита Андрея, а також вивченням духовної спадщини новомучеників. Мова йшла також про медичну етику, користь посту для душі і тіла тощо.

Найбільшим досягненням товариства була наукова конференція "За здоровий спосіб життя", представники якої брали участь у конференції "Медицина і парамедицина" у Тернополі. Деякі члени товариства надавали благодійну медичну допомогу бідним. У цьому 2002 році товариство надаватиме таку допомогу у домі перестарілих на Майорівці.

Члени товариства постійно намагаються поширювати християнські засади серед медиків та хворих, з якими працюють. Щороку на празник св. Луки відправляється св. Літургія за всіх членів товариства, яке кількісно зростає. Дай Боже, щоб і в інших обласних та районних центрах України діяли подібні товариства.

д-р Євген САНОЦЬКИЙ,
співголова товариства медиків ім. св. Луки

ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ У МАЛЕХОВІ

Хоча село Малехів і знаходиться найближче до Львова, однак, воно належить до Сокальської, а не Львівської єпархії. Тому з нагоди 110-ї річниці побудови храму Собору Пресвятої Богородиці та 10-ї річниці повернення його у власність УГКЦ Архиєрейську Службу Божу очолив єпарх Сокальський владика Михаїл Колтун, ЧНІ.

Слід сказати, що отець Петро Керніцький із Закарпаття (за походженням словак) протягом трьох днів провів цікаві реколекції для вірних, готуючи їх таким чином до цієї урочистої події. Багато парафіян приступили під час св. Літургії до Тайн св. Сповіді і св. Причастя. Службу Божу гарно співав хор с.Малехів під реґентством Н.Молочій.

Отець парох Ігор Боднар коротко розповів про історію парафії і церкви, яка була збудована за часів о. Василя Коновальця. На закінчення діти щиро вітали піснями і віршами Преосвященного владику Михаїла, о. пароха і численних священиків, які співслужили з владикою.

Марія ПОЛЕЦЬ,
член Апостольства молитви с. Малехів

ВИТЯГИ ЗІ СЛОВА АПОСТОЛЬСЬКОГО НУНЦІЯ

З НАГОДИ ПРАЗНИКА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

Від імені Святішого Отця Івана Павла II, якого я представляю в Україні, маю велику радість звернутися до вас зі словом *подяки і добрими побажаннями.*

Дякую Всемогутньому Богові, Отцеві, Синові і Святому Духові (у Пресвятій Трійці єдиному) за ласку, що змогли відслужити цю першу святкову Євхаристійну Літургію на честь св. Василія Великого у новому монастирі отців Василіян у Києві. Це стало можливим після довгого часу, який тривав декілька століть і був викликаний вигнанням Василіянського Чину з цих земель, де він колись був присутній, а його члени вели велику душпастирську діяльність. Дякую всім тим, хто спричинився до того, щоб Василіянський Чин міг повернутися до Києва.

Крім церковних представників, які зробили багато для здійснення цієї великої будови, відчуваю потребу звернутися також зі словом подяки і до представників цивільної влади, які, шануючи свободу релігії, дозволили будувати цей духовний центр Греко-Католицької Церкви в столиці України – м.Києві. Вони, бачучи успішну діяльність отців Василіян на користь усього народу, будуть більш відкриті до співпраці та підтримки різних започаткувань. До моєї подяки хотів би додати також деякі побажання.

Я вже кілька разів мав можливість відвідати цю гарну церкву. Палко бажаю, щоб матеріальне покращення монастиря стало процесом тривким і було знаком духовної будови у постійному зростанні монашої спільноти, що тут проживає, молиться, працює і віддає себе ділам милосердя.

Роздумуючи над життям св. Василія Великого (329–379), мені здається, що бачу в його досконалому житті три головні риси, які він, як вірний учень Христовий, здійснив у надзвичайний спосіб. Приклад св. Василія стає запрошенням для всіх нас наслідувати його, перш за все для членів Чину, який носить його ім'я і натхнений до християнської духовності згідно з його харизмою.

Йдеться перш за все про *молитву,* палку і постійну. Вона спрямована на таїнство Бога, Єдиного і Триєдиного, про якого св. Василій написав глибокі богословські роздуми. Молитва полягає також у служінні Пресвятої Літургії і Літургії Часів, як також у розу-

мінні Святого Письма, таких необхідних для розвитку християнського аскетичного і монашого життя. Така молитва повинна бути серцем вашої апостольської діяльності. Тут доречно було б згадати візит Святішого Отця Івана Павла II до цієї вашої церкви, яку було доведено до умов, щоб прийняти такого поважного гостя. Увійшовши в це святе місце, Папа одразу шукав, де знаходиться кивот. Коли побачив його, зупинився на довгу молитву перед Богом, присутнім у хлібі, освяченому в осередку василіянської родини. Завдяки такому жестові, не виголошуючи жодного слова, Святіший Отець залишив вам приклад і показав усім вам, як треба йти до центру духовного монашого життя, який знаходиться у таїнстві Пресвятої Євхаристії.

Св. Василій Великий усі свої духовні та інтелєктуальні сили присвятив *захисту цілісності християнського вчення і єдності Церкви*, яка була загрожена різними єресями, перш за все з боку аріянства. Християни нинішніх часів також запрошені до того, аби зробити все можливе, щоб знову зшити роздерту одіж нашого Господа (пор. Ів 19, 23). Це в особливий спосіб актуальне в Україні, де, на жаль, існує поділ не тільки між католиками, православними і протестантами, як в інших країнах, але також і між самими православними. **Отці Василіяни покликані до того, щоб разом з тими, яких вони духовно провадять, бути апостолами єдності між християнами Києва і України.** Для такої великої мети потрібно молитися і з терпеливістю запроваджувати в життя повагу і любов.

І ще св. Василій Великий дав нам також приклад турботи про матеріальні потреби нашого ближнього. Він заснував місто милосердя, назване в народі "Василіяда", в якому знаходилися сиротинці, лікарні, притулки для бідних. Милосердя є частиною діяльності Церкви, яка проголошує слово Боже і шукає такої можливості, щоб розділити хліб свій щоденний з тими, що його не мають.

Слова Ісуса Христа, що "бідних завжди маєте між вами" (Ів 12, 8) є запрошенням визнавати Господа в тих, хто голодний, спраглий, у подорожніх, у тих, що не мають одягу, у хворих, ув'язнених (пор. Мт 25, 35-40).

Дорогі брати Василіяни! Наслідуючи приклад св. Василія Великого, продовжуйте будувати ваше особисте життя і життя спільноти на трьох колонах: *молитви, єдності та милосердя* і зазнаєте великого розвитку духовного життя, яке від мурів ваших монастирів поширяться на всю країну.

Нехай Господь через заступництво Пречистої Діви Марії, Його і нашої Матері, благословить вас усіх і оберігає на довгий час у Києві, рахуючи час не роками, а століттями.

Христос Рождається! Славімо Його!

Архиєпископ Микола ЕТЕРОВИЧ

НОВОЄРЕЙ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

14 січня наша Церква вшановує законодавця монашого життя на Сході св.Василія Великого, а також нагадує своїм вірним про старий Новий рік. Св. Літургія у василіянській церкві св.Онуфрія у Львові того дня була дуже урочистою, оскільки монаша спільнота ЧСВВ в Україні поповнилася ще одним робітником у Христовому винограднику.

Архиєрейську Службу Божу очолив Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Гузар у співслужінні отців Святоонуфріївського монастиря та єпархіальних священиків. Під час св. Літургії Блаженніший владика рукоположив у священики о.диякона Кирила Оприска, ЧСВВ. Владика також уділяв вірним св. Причастя.

На світлині: о. Кирило Оприск, ЧСВВ з батьками і родиною.

Після св. Літургії у вщент переповненому василіянському храмі полинуло дзвінкоголосе "Многая літа" новоієрееві Василіянського Чину. Отець Кирило Оприск, ЧСВВ сердечно подякував батькам за добре виховання і опіку (при цьому згадав, що у дитинстві був на грані смерті, а нині, дякуючи Богу, стоїть у священичих ризах), настоятелям Чину, які навчили його першоосновам монашого життя і скерували на вивчення богословських та інших наук.

Редакція "Місіонаря" бажає о.Кирилу Оприску Божого благословення і щедрих плодів у душпастирській праці!

Ігор СКЛЕНАР

* * *

Отець Кирило Богдан Оприск народився у Львові 10 лютого 1966 року. Після здобуття неповної середньої освіти у 1981 році вступив до Львівського технікуму радіоелектроніки, який закінчив із червоним дипломом. З 1985 року почав навчатися у Політехнічному інституті. Після закінчення інституту у 1990–1992 роках працював на кафедрі електроприводу. Працюючи на кафедрі, їздив на прощу до чудодійного Люрду, з якої повернувся із наміром посвятитися Богові.

У Крехівський монастир прийшов 7 липня 1992 року. Відбувши кандидатуру і новіціят, склав 19 червня 1994 року перші обіти. Навчався у Золочівському василіянському інституті філософсько-богословських студій. Потім розпочав теологічні студії у Перемишльській духовній семінарії, яку закінчив у 2001 році. Під час навчання у семінарії 11 липня 1999 року склав урочисту професію довічних обітів у Жовкві, а 21 вересня 2000 року у церкві Різдва Пресвятої Богородиці м. Рогатина (Івано-Франківська обл.) з рук Кир Софрона Мудрого, ЧСВВ отримав дияконські свячення.

Нині є секретарем Провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні.

ХРАМОВЕ СВЯТО В ЛУЦЬКУ

Василіянська місійна станиця у м. Луцьку успішно діє вже восьмий рік. Щоправда, тут ще немає церкви, але її будують. Отці Василіяни відправляють і живуть у тимчасовому приміщенні, зробленому з вагончиків. Церковця і монастир посвячені св. Василієві Великому. Цього року, як і два попередні роки, трьохденну духовну віднову для вірних провів отець місіонер Йосафат Воротняк, ЧСВВ на тему: "Пресвята Трійця".

На світлині: єпископ Маркіян Трофим'як проповідує у василіянському храмі у Луцьку.

У день храмового празника 14 січня св. Літургію очолив протопресвітер Луцький о. Роман Бегей. Співслужили з ним настоятель монастиря і храму в Луцьку о.Дмитро Григорак, ЧСВВ, парохи УГКЦ о.Євген Остапенко з Рівна та о. Віталій Івасів з Ковеля і о. місіонер. На Службі Божій також був присутній єпископ Луцької римо-католицької дієцезії Кир Маркіян Трофим'як. Під час св. Літургії він виголошував благословення, а також прочитав змістовну проповідь. На Службі Божій були присутні ще інші гості, в тому числі настоятель недавно відкритого українського православного монастиря КП.

Відрадно сказати, що дуже багато людей брало участь у реколекціях, а в останній день на храмовий празник до св. Причастя приступило більше 70 осіб.

Сподіваємося, що наступний празник св. Василія Великого буде відзначатися вже у новому підвальному храмі.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ЛАВРІВСЬКИЙ МОНАСТИР

На обкладинці нашого часопису – храм св. Онуфрія Лаврівського василіянського монастиря на Львівщині. Монастир засновано у 13 ст., а його фундатором вважають князя Лева. Тут навіть зберігалися мощі святого. У 1549 році монастир у Лаврові внаслідок турецько-татарського нападу було спалено, але згодом його відбудували.

У 1788 році монастир горів вдруге і знову був відбудований. На початку 20 ст. зреформовані* отці Василіяни добудували новий корпус Лаврівського монастиря. У 20-30 роки Лаврів став великим культурно-освітнім центром, у якому був заснований василіянський ліцей.

Вже у 1939 році монастир розграбували комуністи і аж до 1994 року тут діяв інтернат для неповносправних дітей. Отцям Василіянам дуже неохоче повернули знищений монастир. У 1994–1995 роках тут знову діяв василіянський ліцей. Монахи в основному займаються душпастирською працею. Настоятелем нині є о.Миколай Ковалишин, ЧСВВ.

*** У 1882 році Папа Лев XIII здійснив Добромильську реформу ЧСВВ, яка значно активізувала місіонерську та видавничу діяльність отців Василіян.**

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ: СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ (2)

(АРГЕНТИНА)

Вже 100 років минуло від того часу, коли перші переселенці з України поселилися на аргентинській землі. Українці ніколи не бачили землі такого червоного кольору, хоча і бідної на врожай, однак, багатої густими лісами і навіть благородними рослинами, зокрема кущами чаю, кави тощо. На початку 20 ст. духовну обслугу українцям в Аргентині надавали декілька жертвенних єпархіальних священиків, які підпорядковувалися місцевим римо-католицьким єпископам. У 1922 році українських поселенців відвідав Митрополит Андрей Шептицький.

У 1935 році до аргентинського міста Апостолес прибули отці Василіяни, а 20 серпня 1939 року сюди прибули перші дві сестри Василіянки з України. Одною з них була мати Софронія Ерделі (1881–1961), родом із Югославії. Жертвенно вона служила Богу в численних монастирях Галичини, а відтак із великою радістю поїхала на місійну працю до Аргентини. Там невтомно працювала і ревно молилася до 1961 року, коли померла в опінії святості. Разом із нею приїхала мати Маргарита Фендьо. Вже влітку 1940 року сестри відкрили новіціят в м. Апостолес, а в листопаді того ж самого року перші кандидатки з Аргентини облеклися у монашу рясу сестер Василіянок.

Господь щедро благословив численними покликаннями молоду аргентинську монашу спільноту. Вже у перші десять років діяльності сестер у цій великій країні Південної Америки було відкрито п'ять домів у таких містах: Апостолес, Беріссо, Буенос-Айрес, Посадас і Мендоза. Слід зауважити, що крім виховування кандидаток та новичок, сестри Василіянки також дбають за духовний зріст молодих монахинь і дають їм не тільки духовне виховання, закликаючи до посвяти й жертвенності, але й науковий та педагогічний вишкіл.

Сестри Василіянки відкривають при своїх монастирях школи, інтернати, будинки для перестарілих. У школах навчаються здебільшого діти українського походження. Сестри навчають їх релігії, української мови, літератури та історії, народознавства, співу, музики, а також вишивання, куховарства, крою та шиття тощо.

Провінція сестер Василіянок навіть змогла надати допомогу українцям за межами Аргентини. Аргентинські Василіянки перші відгукнулися на прохання Блаженнішого Йосифа Сліпого, котрого у 1963 році було звільнено з сибірського ув'язнення. Сестри приїхали в Італію до Рима обслуговувати український Католицький університет ім. св. Климентія Папи і собору св. Софії.

На світлині: монастир сестер Василіянок у м. Апостолес (Аргентина).

Пізніше на прохання владики Івана Прашка 12 сестер поїхали до Австралії, де було засновано три василіянські доми у Сіднеї, Мельборні та Аделайді, які нині творять австралійську делегатуру сестер ЧСВВ. Згодом декілька сестер Василіянок із аргентинської Провінції поїхали виконувати місійну працю до сусідньої Бразилії. Тепер там вже є три невеликі монастирі, об'єднані в бразилійську делегатуру сестер Василіянок.

Мале зернятко, вкинене 63 роки тому в землю місійного терену Південної Америки, прийнялося, закріпилося, розквітнуло і дало справді щедрі й рясні плоди. Сьогодні Провінція Христа Царя сестер Василіянок св. Макрини в Аргентині нараховує десять монастирів, у яких проживають більше ста сестер. Осередок Провінції знаходиться у м. Буенос-Айресі, столиці Аргентини. Окрім вище згаданих п'яти монастирів, сестри Василіянки виконують своє служіння у містах: Сан Вінсенте, Сан Педро де Атуел, Віла Аделіна, Леандро Н.Алем та Флорес.

Молімося, щоб і надалі рясно зростав засів матері Софронії на південноамериканському континенті.

Преподобна рівноангельна мати Макрино! Поглянь з неба на весь наш Чин, що живе за спільним уставом Твого брата св. Василія Великого та величається Твоїм іменням. Випрошуй у Бога благословення на всі наші монастирі, щоб вони помножувалися по всьому світу, а всі Твої духовні доньки зростали в Божій ласці на Його славу і спасіння душ.

с. Вероніка РОТЧИН, ЧСВВ,
протоігуменя Провінції Христа Царя сестер Василіянок

БОГОСЛОВСЬКІ ЗАСАДИ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ

Богослов'я – це наука, яка систематично вивчає правди про Бога та Його почитання. Національна свідомість – це діяльне відчуття приналежності до народу чи нації.

Порушуємо у статті цю тему, бо сьогодні існують думки, ніби релігія не має нічого спільного з народом та народознавством. Деякі християни з ліберальними поглядами стверджують, що християнські засади не дотичні до національної приналежності. Вони також думають, що морально-етичні засади громадяни можуть вільно обирати залежно від обставин.

Ми аж ніяк не можемо погодитися з такими поглядами. Національна свідомість, на нашу думку, випливає з природного права, яке дотичне до богословських засад.

• Після падіння Вавилонської вежі, як читаємо у Біблії, постали різні народи, які відрізнялися між собою мовами. Можемо стверджувати, що з Божої волі існує багато народів.

• Господь Бог дав людині найбільшу заповідь – любити Його понад усе та ближнього свого, як самого себе. Маючи любов до ближнього, потрібно любити не лише поодиноких осіб, а й цілий народ.

• Заповіт з Євангелія Господа Ісуса: ідіть по всьому світу і зробіть Моїми учнями всі народи *(пор. Мт 28, 20)*.

Отож, нам необхідно ставитися з пошаною до кожного народу, а найбільше – до рідного. У своєму місійному завданні Церква, шануючи культуру, звичаї і мову народу, надає йому християнського забарвлення.

• Наше Богопочитання має не лише особистий, але також родинний і національний вимір.

Основні чинники цього Богопочитання – мова і культурно-моральні надбання. Це чудово відображає пісня "О, спомагай нас" такими словами: "Хочемо Бога, Він наш Цар", "Хочемо Бога в наших родинах", "Хочемо Бога у душах наших любих діточок".

• Хоча Церква всесвітня і має вселенський вимір (до неї входять всі народи світу), все ж таки вона має помісний характер. І наша Церква засвоює і освячує наші спільні риси: мову, звичаї тощо.

Плекаючи і виявляючи нашу національну свідомість у культурному, громадському і духовному житті, виконуємо свій священний обов'язок перед Богом і своїм народом.

о.Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ДВІ СУСІДКИ

На вокзалі було багато людей. Перед Стрітенням люди поспішали відвідати своїх родичів і близьких. Серед такої метушні зустрілися дві жінки старшого віку: Настя і Марія. Вони колись жили в одному селі і були дуже добрими подругами й сусідками.

– Маріє, сусідонько, як Ти тут опинилася в Жмеринці? – гукнула Настя.

– Повертаюся від дочки і навіть не знаю, куди їхати далі, – відповіла Марія.

– А що трапилося, Марійко? – зі співчуттям запитала Настя, побачивши на обличчі подруги сльози.

Марія, вже не сподіваючись почути від когось добре слово, краєм хустини витирала сльози. Від сліз вона не могла і слова промовити. Марія довго мовчала і з жалем дивилася на свою добру сусідку. Тільки через деякий час вона заспокоїлася, витерла сльози, що текли по щоках і промовила:

– Не послухала я Тебе, Настуню, продала свою господарку, хату і город, а тепер, як та тополя край дороги. Думала, що біля своєї дочки Наталки буду віку доживати. Але добре мені було біля неї, поки вона зі своїм чоловіком мої гроші не розтратила. Не знала я, що вона так змінилася. Спочатку дозволяла мені молитися і навіть їздити до церкви кожної неділі на Службу Божу. А це ж Харківщина, католицьких церков там мало, то мені доводилося їздити до нашої церкви шістдесят кілометрів.

Важко Марії було про це говорити, але хотілося їй розповісти про своє лихо якійсь добрій людині, яка б із розумінням її вислухала. Марія подивилася на Настю, трохи помовчала, а потім продовжувала:

– А далі в хаті почалися сварки, колотнеча і навіть вже мене почали обзивати та штурхати. Дочка каже: "Не дам ні копійки на автобус, йди на город працювати, як всі". "Хто ж, дитино, в неділю працює на городі?" – кажу я їй. "Це у вас так, а ми маємо інші порядки. Тут люди працьовиті, не такі, як там у вас, богомільні дуже, цілими днями у церкві вистоюють. У нас як працюють, то працюють, а як п'ють, то п'ють", – говорить моя Наталка.

Марія витерла сльози і розповідала далі:

– А я, Настуню, без Служби Божої не можу бути. Минула одна неділя, друга, а потім і третя настає. Прошу свою дитину пустити до церкви, а вона мені: ні і ні! Виплачуся і сиджу в хаті, відмовляю всі молитви з молитовника, а потім йду на вулицю і проказую вервицю. А потім, Настю, і це мені почала дочка забороняти.

Настя не втрималася і сказала Марії:

– Що таке з нею сталося? Та ж вона дівчиною завжди до церкви ходила, не раз колядувати бігала, а тепер все так відкинула. Хто би таке сподівався? Що так її змінило?

– Та що, горілка. Це лихо не одного звело з цього світу. Я спочатку хотіла на неї та чоловіка її вплинути, і дочка спочатку навіть щось мене слухала, але потім взялася знову за своє. Терпіла я, терпіла, врешті не витримала. Вирішила їхати від них світ за очі. Тепер думаю поїхати до молодшої дочки, а потім ще до сина в Хмельницький, хоча в нього теж злидні, – так говорила Марія, а сльози текли і текли по старечому обличчі.

– А не краще Тобі, Маріє, їхати таки до мене. Я Тебе знаю давно, Ти мене. Будемо разом працювати, разом молитися, разом і до церкви ходити. А заробимо на хліб, то і до хліба знайдеться, – вмовляла Настя.

– Ні, Насте, дякую. Я вже поїду до дітей. Може, якось приживуся, – невпевнено промовила Марія.

– Маріє, я Тебе прошу, якщо Тобі буде важко, приїжджай до мене.

На цьому і постановили дві жінки й попрощалися з надією, що вони ще зустрінуться. Дві старші жінки, долі їхні різні, але єднає їх щось особливе – віра в Бога.

Минуло кілька місяців. Пізньою весною ввечері поверталася Марія у рідне село. Марії радісно і водночас сумно, бо повертається вона не до своєї хати, де живуть її родичі, а йде до Настиного обійстя. Підійшовши до хати подруги, вона зупинилася. Хата була зачинена. Марія почала занепокоєно відмовляти вервицю. Дякувати Богові, недовго прийшлося їй чекати, бо на подвір'я зайшла Настя, яка була на вечірній Службі Божій. Настя радісно вигукнула:

– Кого я бачу! Ось тепер Ти вже залишишся у мене. Ми всі нікуди Тебе з нашого села не відпустимо. А я буду мати з ким до церкви ходити.

Тут Настя побачила синці на руках і обличчі Марії і скрикнула:

– Що сталося, Маріє? Хто Тебе так побив?

– Це подарунки мого сина, бачиш, які маю синці? Це вчора він мене так лупцював. Після того, як я бачилася з Тобою на вокзалі, я поїхала до молодшої донечки і пожила в неї два місяці, а в сина і два тижні не витримала. От таких маю дітей. Не діти, а нелюди, – сумно промовила Марія.

– Не говори так про своїх дітей. Я Тобі завжди говорила, що Ти їх погано виховуєш, не вчиш засад християнської моралі, занадто багато їм дозволяєш, а тепер і маєш наслідки, – з докором сказала Настя.

– Та ні, молодша дочка в мене добра дитина, тільки я не могла з її свекрухою порозумітися. Така безбожниця, що не могла слухати її дурниць. Моїй дочці і внукам строго забороняє молитися. Мене спершу не чіпала, а потім і до мене почала прискіпуватися. Навіть надворі не давала молитися. Я не витримала і поїхала до сина, а там, віриш, Настю, як у пеклі. Син після роботи постійно з кимось приїжджає додому, щоб випити. І так щодня: горілка, карти, а потім лайки, сварки. Взяла я свої речі і вирішила їхати до Тебе.

Настя слухала цю розповідь Марії і було шкода їй своєї товаришки. Настя теж мала троє дітей, але всі вони були добре виховані і часто відвідували свою самотню матір.

Пройшов час. Марія з Настею жили мирно. Лихі сусіди заздрили їм, старалися їх посварити і часто пускали плітки, щоб внести в їхнє життя розлад.

Одного разу Настю обікрали. І тут сусіди почали обсуджувати, хто б це міг зробити. Зійшлися на тому, що то хтось приїжджав до Марії, і коли нікого не було вдома, то й обчистив хату. Підозри впали на сина Марії з Хмельницька. На деякий час між Марією і Настею виникли непорозуміння.

По дорозі до церкви Настя почала розмову:

– Ти знаєш, Маріє, люди говорять, що це Твої діти нас обікрали.

– Цього не може бути! – рішуче промовила Марія. – Я постійно молюся за навернення своїх дітей і внуків. Я навіть жертвую за них всі свої терпіння. Маю надію, що Бог вислухає мої молитви.

Прийшовши до церкви, вони зайшли в захристію.

– Прошу отця, хочемо замовити Службу Божу за злодіїв, які нас обікрали, за їхнє навернення на добру дорогу, а також за навернення всіх грішників, – сказала Марія священикові.

– Дуже добрий намір, тому будемо молитися до Божого Милосердя за навернення усіх грішників і за ваших кривдників зокрема.

Минали дні, ніякі вороги не могли розсварити двох подруг. А на Різдвяні свята Марія отримала вітання від своєї дочки, яка писала: "Дорога матусю, вітаємо Вас з Різдвяними святами. Коли Ви поїхали від нас, ми відчули, що поводилися з Вами недобре і просимо за це пробачення. Ми зрозуміли, що нашим богом стала горілка. Тепер ми усі кожний день починаємо з молитви і молимося з молитовника, який Ви нам залишили. За Вами дуже скучають внуки і хочуть, щоб Ви приїхали до нас. Ми відчуваємо, що Ви, мамо, і зараз не забуваєте про нас, далі нас любите й молитеся за наше навернення. За це ми Вам усі дуже дякуємо".

Коли Марія отримала листа, то дуже зраділа, з нею раділа і Настя. Вони разом пішли до церкви, щоби скласти Богові подяку за вислухані молитви. Прийшовши до церкви, Марія сказала отцеві пароху:

– Прошу отця, так важко повернути втрачене. Я дійсно не виховала добре своїх дітей, тому тепер мушу спокутувати свою вину, жертвую усі свої терпіння й страждання, а також молюся за їхнє навернення. Мені казали, що неможливо, щоб мої діти змінилися і навернулися на добру дорогу життя. Але в Бога все можливе і на єдиного Господа у мене вся надія!

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
Крехів

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Складаю щиру подяку Господу нашому Ісусу Христу, Пресвятій Діві Марії, св.апостолові Юді Тадею за те, що мій тато одужав. Відчуваю повсякчасно Божу допомогу і заступництво святих.

Ольга, м.Червоноград (Кристинопіль)
на Львівщині

Шановна редакціє!

На сторінках "Місіонаря" висловлюю подяку св.апостолу Юді Тадею, Матері Божій Неустанної Помочі і св.Йосифові за їхнє заступництво: мої родичі Ігор і Марія знайшли роботу.

Орися, с.Грушів Дрогобицького р-ну
на Львівщині

НЕПОВТОРНІ ІКОНИ З БІСЕРУ

З давніх-давен в Україні відоме мистецтво української вишивки, писанкарства, чудових виробів з бісеру. Сьогодні маємо багато народних умільців, які створюють справжні витвори мистецтва, прилучаються до джерел нашої культури і духовності.

З 1999 року у Львові діє унікальний музей вишиваних ікон о.д-ра Дмитра Блажейовського з Рима. Його вишиті ікони та хоругви знаходяться в українських храмах багатьох країн світу. Нині в Україні він має багато послідовників, які теж вишивають прекрасні ікони та картини релігійного змісту.

До талановитих майстрів ікон належить і Оксана Іваночко зі Львова, член Спілки народних умільців України. Вона вишиває ікони з кольорового бісеру, які відзначаються оригінальністю і красою. У її творчому доробку є чимало взірців чудотворних ікон Пресвятої Богородиці, зокрема Зарваницької, Вишгородської, Казанської. Приваблюють людське око своєю неповторністю ікони "Ісус Христос – Учитель", "Волинська Богородиця з Дитятком Ісусом", "Містична Троянда", "Мати Божа Неустанної Помочі".

Боже провидіння дивним шляхом привело її до мистецтва вишивання бісером. Ще в молоді роки Оксана Іваночко захоплювалася малюванням. Несподівано для себе намалювала ікону Матері Божої. З того часу душа її почала прагнути чогось вищого, неземного і духовного. У вільні хвилини Оксана заносила свої молитви до Господа, а у неділі й свята йшла до церкви на св.Літургію. Оксані дуже подобалися прикраси з бісеру, вона уважно приглядалася до них, цікавилася їх виготовленням, а потім і сама почала творити. Так з'явилися перші силянки – прикраси з бісеру. Через деякий час майстриня вирішила бісером вишити картину, оздобити касетку (невеличку скриньку) і навіть писанку. Згодом з'явився задум вишити бісером ікону. Праця була дуже клопіткою, вимагала багато зусиль та терпеливості. Але яку вона відчувала велику духовну ра-

дість і небувале піднесення, коли закінчила вишивати цю ікону!

У 1991 році в Шевченківському гаю у Львові Оксана Іваночко представила першу виставку свого творчого доробку. Потім брала участь у виставках художнього музею в Чернівцях, а також у виставках "Кримські зорі", "Обереги".

У 1992 році Оксану запросила Всесвітня федерація українських жіночих організацій у м.Торонто (Канада) взяти участь у Днях українського мистецтва. Там вона заснувала курси, на яких навчала мистецтву вишивання бісером. Із великим успіхом відбулася її виставка "Чарівні намистинки" у Трускавці, а також у Шевченківському гаю у Львові. Чудову виставку Оксана Іваночко організувала з нагоди Великого ювілею 2000-ліття Різдва Христового. Її творчі доробки експонувалися у Києві на виставці, присвяченій 10-річчю незалежності України.

З нагоди приїзду Папи Івана Павла II в Україну мисткиня вишила бісером прекрасний портрет Святішого Отця, який було йому урочисто подаровано від імені Всеукраїнської Ради Церков Блаженнішим Любомиром Гузарем у Києві.

Мистецькі твори з бісеру Оксани Іваночко знаходяться у багатьох приватних колекціях США, Канади, Австрії та інших країн. Її творчу працю продовжують молоді майстри. Сподіваємося, що ікони, створені талановитою мисткинею, стануть справжньою окрасою багатьох наших церков в Україні.

Ольга КРАК

"СИМВОЛ ВІРИ" ДЛЯ ПРОПОВІДУВАННЯ ЄВАНГЕЛІЯ

Нещодавно Катехитична комісія Львівської архиєпархії УГКЦ видала посібник для катехита "Символ віри" (для 9 класу). Це видання суттєво допоможе священнослужителям, учителям християнської етики, бо опрацьоване воно на основі нового Катехизму Католицької Церкви. У першій частині "Бог і людина" розглянені питання, як люди за допомогою розуму намагаються пізнати Бога через віру в об'явленні правди. Пояснення кожного члена Символа Віри, сформульованого і затвердженого Вселенською Церквою у 4 ст., подано у другій частині посібника під назвою "Символ віри". Слід зауважити, що над створенням цього посібника працювали кращі богослови нашої Церкви.

МИ – ОДНА РОДИНА

(Продовження. Початок у чч. 10,11,12 за 2001 р.)

Отець Макарій Шульгач, ЧСВВ (1914–1994).

Ім'я цього ієромонаха нашого Чину, мабуть, маловідоме, бо його покликав Господь до свого виноградника не тільки в час підпілля, але й "близько одинадцятої години" (Мт 20,6). Тут послужився Ісус о.Макарієм Ґренем, ЧСВВ, який ревно заопікувався стареньким кандидатом: вчив його василіянської аскези і водночас готував до свячень. Приїхав з Івано-Франківська владика Софрон Дмитерко, ЧСВВ. Преосвященного і сестру Василіянку, яка супроводжувала його, я запровадив до своїх приятелів, де вже чекали о.Ґрень і його кандидат до свячень. Свячення відбулися у Львові 27 липня 1986 року.

Жив о.Макарій у Львові зі своєю старенькою сестрою. Був жертвенним і сумлінним у виконанні монаших і душпастирських обов'язків. Коли ж настав час виходу з підпілля, він часто їздив до Кристинопільського монастиря допомагати сповідати людей. Отця Макарія часто відвідували наші отці і брати. Я теж неодноразово бував у його домі. Він дуже хотів перейти до монастиря, але не встиг. Приєднався до потойбічної василіянської спільноти, пробувши з нами 11 років і 6 місяців, з яких 8 років (без двох тижнів) був священиком.

Відвідуючи о.Шульгача на місці спочинку, згадую всі наші зустрічі, розмови, молитовне єднання. Цих декілька рядків нехай будуть милою пригадкою про нього – тихого і трудолюбивого Василіянина.

Брат Лазар Єфімкін, ЧСВВ (1952–1997).

Цікавим було його покликання. Привезла Володимира Єфімкіна до Крехівського монастиря моя давня приятелька п.Надія Фаль, яка в той час працювала лікарем у Львові. До речі, її стрийко, о.Йосафат Фаль, був монахом нашого Чину і проживав аж до своєї смерті в с.Качанівці на Тернопільщині. "Прийміть його до монастиря, він дуже добра людина, – почала просити п.Надія. – Він дуже хоче бути монахом". Пам'ятаю, як нині: поглянув я уважно на цього кандидата, а "воно" таке маленьке, таке худеньке, таке бідне, і вже має 44 рочки, та й прізвище російське... Але я послухав п.Надію і, поговоривши з Володимиром, прийняв його. Це було 18 грудня 1996 року. І не пошкодував – він виявився справді дуже доброю людиною, був працьовитим, слухняним, любив молитву. І що було дивним: він мав невдавану

На світлині: парастас на Крехівському монашому цвинтарі.

глибоку покору. Це ще більше дивувало, бо він походив із Красноярського краю; мати померла, а два брати і сестра залишились там. Освіту мав середню. Здоров'я, виглядало, не було слабким, хоч і переніс операцію. Але найцікавіше було те, що Володимир лише декілька років тому став християнином. Дивні дороги Божого провидіння!

27 вересня 1997 року Володимир прийняв монаший одяг, а з ним – ім'я Лазар. З цим новиком ніколи не було клопоту, брати його любили, а він – їх. Одне лише його непокоїло: як він навчиться того всього, що треба знати в монастирі? Особливо "боявся" молитвослова. Минали дні. Брат Лазар помалу вчився... і швидко наближався до вічності. Вона вже була цілком поряд, але про це ні він, ні ми не знали. Коли ж зрозуміли, то його смертельна хвороба рак вступила вже в останню стадію. Брати новики і кандидати день і ніч були з вмираючим. О, як він дякував їм! Як він тішився, що є в монастирі! Щодня приймав св. Причастя, а 26 жовтня цього ж 1997 року склав на руки о.ігумена Дам'яна Кастрана чернечі обіти. Вранці 4 листопада бр. Лазар увійшов у вічне життя. Повідомлення про його смерть разом з фотографіями я вислав у Росію його рідним, але відповіді так і не отримав. Спочиває брат Лазар Єфімкін на Крехівському монашому цвинтарі поруч з о.Макарієм Шульгачем, пробувши з нами лише неповних 11 місяців.

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
магістр Крехівського монастиря

Продовжуємо друкувати "Історії покликань" (мова оригіналу збережена).

Історія покликання №15

...Пам'ятаю, що в дитинстві я ходив до першої св.Сповіді до священика-монаха. Коли відходив від сповідальниці, то ніби летів, а не йшов; на душі було мирно, легко, спокійно, нічого не тривожило; я тоді вперше відчув Божу присутність. З часом я віддалився, але знав, що є Бог. Ми рідко ходили на Службу Божу. Пізніше, як переїхали на нову хату, то мамі сказали на роботі, що у Львові є церква св.Унуфрія (!) і недалеко від церкви на Високому Замку є джерело, де з'явилася Мати Божа; і почали частіше ходити до тої церкви і до джерела. Коли я (!) знаходився в церкві, то відчувалася присутність Божа. Мама пізніше записалася в Апостольство молитви і заохочувала мене, щоб я частіше ходив до церкви і до Сповіді. У 1995 році мама мені сказала, що в нас буде цілий тиждень статуетка Матері Божої – "Марія, Містична Троянда", яка побувала в різних країнах світу. Від того часу, коли в нас була ця статуетка, я зовсім перемінився і постепенно ставав інакшим. Пройшло пару місяців і в мене виникло бажання вступити до монастиря ЧСВВ. В останніх місяцях появилася туга за Богом, так що вдома не міг всидіти, мене тягнуло до церкви. Та туга приходила тоді, коли я приходив з церкви додому і під час молитви. Я зрозумів, що Господь Бог кличе мене до себе, щоб Йому служити. Коли я сказав мамі, що хочу піти до монастиря ЧСВВ, то мама зрозуміла мене і погодилася, сказавши, що то добре, що ти хочеш служити Богові, і я теж дуже хотіла би, щоб ти пішов туди. Після закінчення школи, я зібрав необхідні документи і поїхав до Крехова.

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
магістр Крехівського монастиря

ВІН ЛЮБИВ БОГА І УКРАЇНУ...

Любити Бога – це перша і найважливіша Божа заповідь. Вороги нашого народу намагалися вирвати із серця людей цю любов. Одні заперечували існування Бога, заставляли любити і славити злочинну комуністичну партію. Інші карали тюрмами та концтаборами за любов до України, називаючи це українським буржуазним націоналізмом. За ці "злочини" – любов до Бога і України – були несправедливо покарані українські греко-католицькі священики. Тернистий шлях пройшов і **о. Микола ТОПОРІВСЬКИЙ**.

Народився він у 1901 році в селі Себечеві Сокальського району на Львівщині. У 1927 році його було висвячено у Перемиській єпархії на греко-католицького священика у нежонатому стані. З 1927 по 1929 роки був у Берізцях і Рудках. Старші берізчани досі пам'ятають, як о. Топорівський ходив по хатах і просив парафіян долучатися до будови церкви. Він за взірець вказував на поляків, які на українській землі в сусідньому селі Хлопи будували костел (тепер він став греко-католицькою церквою, де моляться українці).

З 1929 по 1932 роки о. Микола був управителем парафії у Ростоці Великій і Новому Сончі, а з 1932 по 1939 роки – в Острові і Яворові. У 1947 році отець був арештований кадебістами в селі Стоянці, що біля м. Судової Вишні, від яких зазнав принижень і тортур. На одному із допитів слідчий сильно вдарив отця, який від удару впав. Стоячи над безборонним священиком, він іронічно запитав: "Далі любиш свою Україну?" Отець Топорівський відповів: "Так, люблю не менше, ніж ви свою Росію!" Кадебіст нічого не відповів на таку несподівану відповідь.

За любов до Бога, Церкви і України о. Микола Топорівський був покараний на довгі роки концтаборів. Покарання відбував на Воркуті, де зустрівся із владикою Григорієм Лакотою. Здивований о. Микола запитав владику, одягненого в тюремну куфайку: "Владико, а Ви чому тут?" На це владика відповів: "А Ви, отче, чому тут?"

Відбувши покарання, о. Топорівський повернувся до Стоянців. У 1957 році купив собі хату в селі Бортятин біля Судової Вишні. Отець ніколи не відмовляв людям в уділенні душпастирських послуг, хоч за це був переслідуваний працівниками КДБ і навіть отцем деканом Савчуком, котрий з часом навернувся і став греко-католицьким священиком.

Одного разу о. Миколу відвідав начальник районного КДБ і сказав: "Донесли мені мої люди, що Ви тут творите якісь беззаконня і я прийшов провірити". На це отець відповів: "Я є греко-католицький священик, тюрми підірвали моє здоров'я і тому я не маю сили ходити до людей. Але, коли до мене принесуть дитину і попросять охрестити, то я не відмовлю нікому, навіть і Вам. Я у своїй хаті не відмовляю нікому. Хрещу, вінчаю, сповідаю, бо це мій обов'язок". Кадебіст відповів йому: "Добре робите, робіть так далі".

І о. Микола Топорівський чинив так далі. Любив Бога і Україну, вірно їм служив, поки не відійшов за вічною нагородою в 1974 році. Поховано отця на Бортятинському цвинтарі на Львівщині.

о. Роман КАСПРИШИН, парох УГКЦ
смт. Рудно на Львівщині

ІСПОВІДНИК ВІРИ СУЧАСНОСТІ КАРДИНАЛ ЙОСИФ СЛІПИЙ

17 лютого минає 110 років від дня народження кардинала Йосифа Сліпого. 2002 рік буде офіційно проголошений у нашій Церкві Роком вшанування його пам'яті. Пропонуємо ознайомитися з його коротким життєписом.

Йосиф Сліпий-Коберницький-Дичковський народився 17 лютого 1892 року у с.Заздрість на Тернопільщині. Після закінчення гімназії з відзнакою вивчав богослов'я у Львові. У 1912 році цього здібного богослова Митрополит Андрей Шептицький скерував на філософсько-богословські студії до університету в Інсбруці (Австрія), де здобув докторат з богослов'я. 30 вересня 1917 року був висвячений Митрополитом Андреєм на священика. Наукові ступені о.Йосиф здобув також у римських університетах Ґреґоріанум, Анджелікум та в Східному богословському інституті.

У 1920 році Митрополит Андрей призначив о. Йосифа професором богослов'я у греко-католицькій духовній семінарії. У 1923 році о. Йосиф став редактором наукового журналу «Богословія», а у 1926 році – ректором згаданої семінарії. У 1929 році цей заклад о.Йосиф Сліпий реорганізував на Богословську академію і керував нею до 1939 року.

Отець Йосиф Сліпий був дорадником Митрополита Андрея у справах Галицької митрополії. 22 грудня 1939 року його було таємно висвячено на львівського архиєпископа з правом наслідування митрополичого престолу за погодженням із Апостольською столицею. 1 листопада 1944 року після смерті Митрополита Андрея очолив Галицьку митрополію. 11 квітня 1945 року був заарештований радянською владою разом з усіма іншими єпископами УГКЦ.

У 1953 році після повернення із сибірської каторги Львівському архиєпископу Йосифу Сліпому більшовики пропонували підпорядкуватися московському патріархові. За негативну відповідь Сліпого вдруге заслали до Сибіру. Після звільнення 10 лютого 1963 року прибув до Рима, де невтомно трудився до самої своєї смерті. У 1965 році Папа Павло VI найменував його кардиналом. Помер кардинал Йосиф Сліпий 7 вересня 1984 року. Тлінні останки кардинала Йосифа Сліпого перевезені у 1992 році в Україну і зберігаються у крипті собору св.Юра.

ПРОЩА ТЕЗЕ В БУДАПЕШТІ

Двадцять четверта молодіжна проща, організована монашою спільнотою Тезе (Франція), цього року відбувалася у столиці Угорщини – м.Будапешті. Наша група з василіянської церкви св.Андрія у Львові, переважну більшість якої становили члени молодіжного марійського Товариства "Містична троянда" та студентська молодь Львова, прибула до угорської столиці вдосвіта **28 грудня**.

Будапешт зустрів нас ранковою прохолодою. Як і на попередніх зустрічах, молоді паломники отримали картки для безкоштовного проїзду у міському та приміському транспорті (окрім, звичайно, таксі). Під час нашої дороги до парафії у містечку Сентендре ми мали змогу оглядати мальовничі угорські краєвиди. Ця місцевість раніше була частиною Римської імперії, про що свідчить каміння більше, ніж двохтисячолітньої давнини неподалік античного музею. Серед невеликих гірських масивів виднілися розлогі села з церквами з високими шпилями, характерними для цього регіону. Взагалі храми у цій місцевості, як і всюди в Угорщині, дуже схожі на закарпатські.

Парафія Сентендре носить ім'я св.Івана Хрестителя. У парафіяльному домі цілу нашу групу (окрім п'яти осіб, які отримали місце в іншій парафії у самому Будапешті) розподілили по сім'ях у цьому невеликому містечку, де живуть 55 тисяч людей. Мене разом з іншими двома паломниками гостинно зустріла угорська родина, що проживає у великому будинку. Наше спілкування відбувалося на німецькій мові. Ми багато довідалися про романтичний дух Сентендре, який приваблює туристів з цілого світу, особливо з Європи. Містечко живе і розвивається завдяки туризму. Тут є 22 музеї та 7 церков, з яких діє лише декілька.

На світлині: група з церкви св.Андрія (Львів) біля монастиря у Будапешті.

Того ж дня пополудні ми повернулися до Будапешта і взяли участь у першій молитві у великому економічному центрі "Хунґ-експо" (саме тут європейська молодь буде цього року проводити свої зібрання і духовну програму). На імпровізованій сцені у великому залі навколішки стояли монахи спільноти Тезе, а у секторах за мовними ознаками розмістилися молоді паломники. Українці спільно молилися і роздумували у одній групі зі словенцями під звуки оркестру, що виконував духовні мелодії. Кожного року з нагоди прощі Тезе до цієї спільноти пишуть послання визначні особистості, і цього разу зі словом звернулися Папа Іван Павло II, Генеральний секретар ООН Кофі Аннан та ін.

Традиційно читалися уривки з послання брата Роже, літнього монаха, засновника спільноти Тезе. Основою цьогорічного його звернення до молоді був заклик: "Люби та стверджуй цю любов своїм життям". Про те, чим може стати для молодих паломників цей здвиг у Будапешті, було висловлено такими словами: *"Можна зустрітися з Богом у щирій молитві, висловленій чи мовчазній. Ніщо не підносить нас до Бога ближче, ніж спільна молитва з іншими, підтримана красою співу"*. Хто брав участь у прощах Тезе, знає, що ці спільні молитви, – чи у великих залах, чи безпосередньо у парафіях, де проживають паломники, – не вкладаються у якісь канонічні форми, але їхньою суттю є прослава Бога і подяка за усі Його добродіяння. Тисячі молодих людей молилися і розважали над думками брата Роже.

Зранку **29 грудня** ми прибули до василіянської церкви у м.Будапешті, де була відслужена св.Літургія о.Тарасом Тижником, ЧСВВ, нашим духовним провідником. У короткому слові він роздумував над значенням цієї прощі для молоді з України, над тим, що нового вона може принести у наше життя і що корисного ми можемо запозичити в Будапешті, серед цього розмаїття світогляду молодих європейців. Того ж дня ми відбули духовну програму в "Хунґ-експо" і побували на відомому будапештському мості, звідкіля мали змогу оглядати напрочуд гарно освітлений королівський замок.

30 грудня розпочалося для нас також зі Служби Божої у василіянській церкві. Оскільки це була неділя, то св. Літургія була співаною у виконанні хору "Містичної троянди". Святе Євангеліє і проповідь угорською мовою виголосив настоятель храму о.Йосафат Шабеді, ЧСВВ. Взагалі, наша група немовби оживила своєю присутністю цю парафію, і не лише активною участю у Службі Божій, а й виконанням українських колядок і пісень у невеличкому залі василіянської обителі. Того ж дня ми відвідали одну з визначних архітектурних пам'яток Європи – королівський замок, який вражає своїми розмірами. Неподалік від нього на площі височіє церква св.Матея. У цьому районі також знаходиться рибальський бастіон – білокам'яна фортеця, з якої можна оглянути дивовижний вид угорської столиці.

31 грудня як для нас, так і для угорців – це підготовка до зустрічі Нового року, який вони називають "Сільвестр". Останній день 2001 року ми почали спільною молитвою у величному католицькому храмі містечка Сентендре з усіма іншими паломниками, які проживали на нашій парафії – поляками, словенцями, румунами, італійцями. Далі відбулася зустріч, під час якої паломники розмовляли на актуальні духовні теми. Великою перевагою для будь-якого паломника є знання бодай однієї іноземної мови, що полегшує розмови і з'ясування поглядів на певне духовне явище.

На світлині: група молоді з церкви св.Онуфрія (Львів) у василіянському храмі (Будапешт) з іконою "Престіл Премудрості".

Пополудні наша група у василіянській церкві подякувала Господеві за прожитий рік на Службі Божій, яку відслужив о.Тарас Тижник, ЧСВВ. Вечірня молитва в "Хунґ-експо" і ось наблизилася 23 година за місцевим часом. Ми щиро привітали один одного з Новим роком, бо в Україні він вже наступив. Декотрі паломники, не встигнувши доїхати на вечірню подячну спільну молитву у Сентендре, зустріли Новий рік у вагоні приміського поїзда, де відмовили вервицю. Однак опівночі, коли над містечком відлунав фейєрверк, ми всі спільно взяли участь у святковій новорічній месі. Після молитви від першої до четвертої години ночі тривав фестиваль народів. Наша група заспівала пісні "Червона рута" та "Старенький трамвай" і затанцювала коломийку, яку зі захватом підхопили всі інші учасники свята – італійці, поляки, словенці, румуни та ін.

У перший день 2002 року до обіду ми мали змогу ближче пізнати містечко Сентендре, вузенькі вулички якого чимось нагадують Львів, але загалом воно схоже на невеликі австрійські містечка. Ми змогли відвідати унікальний музей кераміки, де експонувалося кілька сотень скульптурних виробів. Після святкового обіду у родині і нашої щирої подяки та гучного "многоліття" господарям ми рушили до місця стоянки нашого автобуса. Опівночі ми щасливо проїхали дві митниці, а вже вночі закарпатські краєвиди були затьмарені сильним снігопадом, який не вщухав впродовж усієї нашої дороги. Та з Божою допомогою вдосвіта ми повернулися до Львова – духовно піднесені, збагачені досвідом і гарними враженнями про Угорщину та її гостинних жителів.

Ігор СКЛЕНАР

ПІСНЯ ДЛЯ ІСУСА

Андрійко був солістом дитячого церковного хору. Сьогодні він дуже хотів заспівати колядку "Свята ніч, тиха ніч". Він дуже любив цю колядку, прекрасні звуки якої линуть по всій церкві й зачаровують собою кожне людське серце. Андрійко стояв на хорах і дивився на велику кількість людей. Багато людей прийшли до церкви цієї неділі, щоб заспівати хвалу Богові на висотах і послухати маленького соліста. Сьогодні він буде старатися для всіх цих людей заспівати якнайкраще.

Під час св. Причастя Андрійко почав співати і відчув, що сьогодні він нікого не здивує своїм співом. Його голос почав тремтіти від хвилювання. Щось трапилося. Він мало не заплакав. Він не міг зрозуміти, чому сьогодні, коли він хотів здивувати всіх цих людей звучанням свого голосу, йому це не вдалося. На серці було дуже сумно. Здавалося, що він тепер вже ніколи не заспіває так, як колись.

Закінчилася Служба Божа. Люди порозходилися, і тільки один Андрійко не хотів іти додому. Він сидів у церкві і плакав. Плакав від того, що тепер він не буде найкращим і люди не будуть його слухати. Він був у розпачі, а в голові крутилася тільки одна думка: "Я вже ніколи не зможу заспівати для людей ніякої пісні". Через якийсь час Андрійко підняв голову і побачив Ісуса, Який очікувально дивився на нього. Хлопчина запитав:

– Ісусе, скільки часу Ти перебуваєш біля мене?

Ісус глянув на заплакане личко Своєї дитини і сказав:

– Завжди, Моя дитино. Я тут завжди.

Андрійкова душа від відчуття близької присутності Ісуса стала легкою, мов птаха, і він забув все прикре, що сталося сьогодні. Він відчув безмежну Любов, яка наповнила його серце радістю.

Сповнений спокоєм, Андрійко сказав Ісусові:

– Ісусе, я так хотів, щоб моя пісня була найкращою. Я так прагнув ощасливити тих людей своїм співом. А Тобі, Ісусе, також не сподобалася моя пісня, адже я співав також і для Тебе?

– Дитино Моя, твій спів завжди Мені подобається, але сьогодні ти співав не для Мене. Тобі потрібно послухати, як співає одна дівчинка. Ти тоді зрозумієш, що Я маю на увазі.

– Що я повинен зробити, Боже?

– Ангел покаже тобі. Простягни до Мене свої руки і заплющ очі.

***

Андрійко зажмурився від яскравого світла. Через мить він розплющив очі і побачив, що довкола нього стояло дуже багато людей. Він здивовано роззирнувся довкола і зрозумів, що сто-

їть у тій самій церкві, де розмовляв тільки що з Ісусом. "Дивно, – подумав він, – звідки взялися всі ці люди, адже Служба Божа вже давно закінчилася і всі розійшлися по домівках". Справді було незрозуміло, бо Андрійко був один у церкві, коли ділився своїми проблемами з Ісусом, Який завжди чекав на Свого малого приятеля.

Церква була освітлена безліччю вогнів. Все було пронизане світлом і панувала святкова та радісна атмосфера. Було св. Причастя і багато людей приймали до своїх сердець Євхаристійного Ісуса.

Тут Андрійко зауважив, що люди колядували. У церкві линуло: "Свята ніч, тиха ніч..." Білявий ангел, який супроводжував хлопчика, прошепотів йому: "Це та сама Служба Божа, на якій ти сьогодні співав цю ж колядку". Через мить ангел запитав:

– Як ти думаєш, Андрійку, люди співають гарно?

– Дуже гарно. Я ніколи їх не слухав і не знав, що люди так гарно можуть разом співати.

– Чи чуєш щось, що псує цей прекрасний спів? Чи все є досконалим? – запитав знову ангел.

Андрійко уважно послухав і промовив:

– Не зовсім. Я чую, що десь є маленька фальш, від якої звучання не є досконало чистим.

– Ти зможеш її знайти? – запитав ангел і додав: – Не бійся, тебе ніхто з цих людей не бачить.

Андрійко рушив до людей і, зупиняючись біля кожного з них, уважно його слухав. Через деякий час він зупинився перед маленькою дівчинкою і сказав:

– Ця дівчинка співає недосконало. Вона не дотримується мелодії. Я думаю, що вона не має слуху.

Цією дівчинкою була дев'ятирічна Улянка, яка любила ходити до церкви і співати разом з іншими парафіянами.

***

Улянка радісно колядувала: "Свята ніч, тиха ніч! Ясність б'є від зірниць..." Як вона любила цю колядку! Через якусь мить вона перестала співати, подивилася на Ісуса, а потім тихо прошепотіла:

– Ісусе, я хочу прийняти Тебе до свого серця. Ісусе, прийди до мене.

Улянка клякнула і почала молитися. Її серце сповнювалося радістю і спокоєм. Сьогодні вона хотіла бути тільки з Ісусом і співати тільки для Нього. Улянка гаряче бажала зробити приємне Ісусові.

Після молитви і прийняття Ісуса в своє серце Улянка продовжувала співати: "Свята ніч настає! Ясний блиск з неба б'є..." Мелодія сама лилася з її серця, а погляд був спрямований на Ісуса, Який лагідно дивився на неї. Дівчинка раділа, що може співати для Ісуса свою улюблену колядку. Ця мить для неї була сповнена чогось надзвичайного.

***

Андрійко стояв і з цікавістю спостерігав за Улянкою, потім подивився на усміхненого Ісуса і промовив:

– Ісусе, Ти знаєш, її обличчя після молитви і св. Причастя стало таким осяйним.

Ісус відповів:

– Я знаю, сину. Спробуй послухати Мою дитину ще раз. Чи зараз вона співає краще?

Андрійко послухав уважніше:

– О, вона співає прекрасно. З її уст ллється така досконала і неземна мелодія, якої раніше я не чув, хоча і співав цю колядку безліч разів.

***

Минув тиждень. Наступної неділі Андрійко знову стояв на хорах і співав колядку "Свята ніч, тиха ніч..." Сьогодні він співав прекрасно, ніколи йому не вдавалося так чудово заспівати цю колядку. Андрійко це відчував і душа його сповнювалася радістю. Він співав сьогодні тільки для Ісуса і був щасливий від цього. Після Служби Божої люди порозходилися, а Андрійко прийшов до Ісуса, щоб поділитися з Ним своїми враженнями. Ісус поглянув на Свою дитину і лагідно мовив:

– Сину Мій, Ти сьогодні співав прекрасно.

У Його словах було стільки Любові, що на очах у Андрійка з'явилися сльози радості, а обличчя заясніло від Божого тепла. Хлопчик із вдячністю сказав:

– Ісусе, я був нерозумний. Коли я починав співати, я забував про найважливіше, забував те, про що мав би пам'ятати завжди.

– Про що саме, дитино?

– Коли Ти в людському серці, то пісня людини завжди звучить бездоганно.

Ісус усміхнувся і промовив:

– Саме про це Я хотів тобі нагадати. Пам'ятай завжди, Моя люба дитино, коли людина запрошує Мене в своє серце, Я тоді Сам стаю піснею.

Написала Віра АРІВ
(за мотивом оповідання Дж.М.)

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар
Ігор Скленар
Літературний редактор
Віра Арів
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 24.01.2002
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2002

ЗМІСТ

Слово редактора 33
Намір Апостольства молитви на лютий 34
Намір Апостольства молитви на березень 36
К'яра Любіх
"Слово життя" 37
Підсумки архиєпархіального Собору 39
Підсумки Синоду єпископів 39
Іменування нових єпископів УГКЦ 39
Витяги зі Звернення Блаженнішого Любомира Гузара 40
Товариство медиків ім. св. Луки 41
Марія Полець
Подвійний ювілей у Малехові 41
Витяги зі Слова Апостольського нунція 42
Ігор Скленар
Новоієрей Василіянського Чину 44
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Храмове свято в Луцьку 45
Лаврівський монастир 45
с. Вероніка Ротчин, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (2) 46
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Богословські засади національної свідомості 48
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Дві сусідки 49
Ольга Крак
Неповторні ікони з бісеру 52
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Ми – одна родина 54
о. Роман Каспришин
Він любив Бога і Україну... 56
Ісповідник віри сучасності кардинал Йосиф Сліпий 57
Ігор Скленар
Проща Тезе в Будапешті 58
Віра Арів
Пісня для Ісуса 61

На обкладинці: храм св.Онуфрія Лаврівського василіянського монастиря

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ"

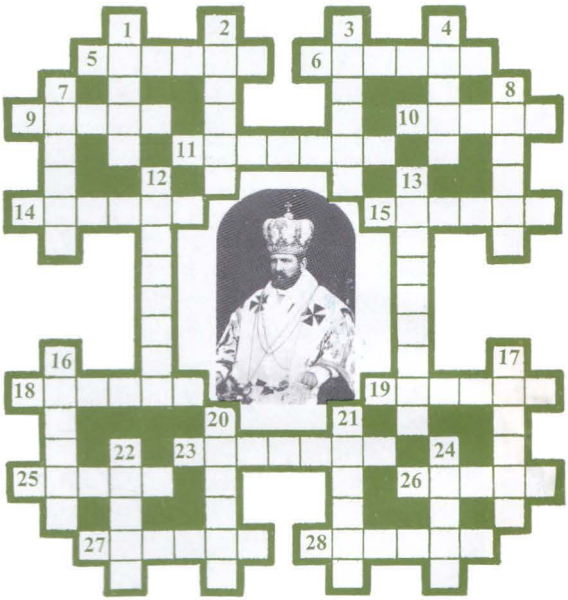

По горизонталі: 5. Назва вистави, приуроченої 135-діттю від дня народження Митрополита А. Шептицького. 6. Первісна назва Палестини у Старому Завіті. 9. Св.Євангелист. 10. Ім'я матері Слуги Божого Андрея. 11.Розмова з Богом. 14.Одна з рис, характерна Митрополиту Андрею. 15.Австрійське місто, де у 1910 році перебував Митрополит Андрей. 18.Село на Львівщині, відоме об'явленням Пресвятої Богородиці. 19.Верхній одяг архиєреїв і ченців. 23.Місто в Польщі, де юний Роман Шептицький вивчав право. 25.Одне з міст Волині, згадане у листі Митрополита А.Шептицького. 26.Хрещене ім'я Митрополита Андрея. 27.Графічний знак для передання звуку на письмі. 28.Святе Письмо.

По вертикалі: 1:Молитва "... Господній". 2.Один із визначних ізраїльських суддів з Книги Суддів. 3.Спільнота мирян під духовною опікою Церкви. 4.Газета "Високий...", яка нагороджена почесною грамотою за ряд статей про Митрополита Андрея. 7.Протестантський священик. 8.Місяць, у якому відбулося офіційне закриття року Слуги Божого Андрея. 12.Родинне село Митрополита А.Шептицького. 13.Релігійний часопис, до видання якого спричинився ігумен василіянського монастиря у Львові о.Андрей Шептицький. 16.Обговорення певної теми перед аудиторією. 17.Підвищена східна частина церкви. 20.Польський драматург, родич Митрополита Андрея. 21.Малий дзвінок у церкві. 22.Західноукраїнське місто, де найдовше жив і працював великий Митрополит. 24.Країна, у якій перебував на засланні у 1914-1917 роках Слуга Божий Андрей.

Склала Леся ШТИКАЛО, м.Львів

Відповіді на загадку "Чудесна зірка", опубліковану у ч.1 за 2002 рік:

С. Слава. **В.** Вечір. **Я.**Ялина. **Т.**Тайна. **А.**Ангел.
Н. Наказ. **І.** Індик. **Ч.** Честь.
Ч.Чехія. **У.** Узвар. **Д.** Дідух. **Е.** Еклер. **С.** Серце. **Н.** Нічка. **А.** Авель.
З. Зірка. **І.** Ікона. **Р.** Роман. **К.** Калач. **А.** Амінь.

З Богослужень на празник Стрітення Господа нашого Ісуса Христа

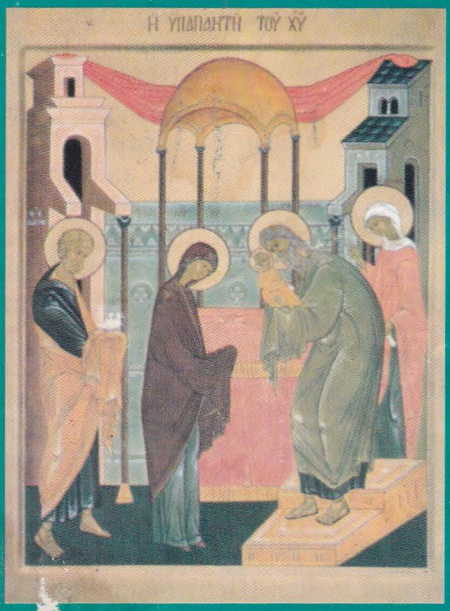

На Вечірні

Кому небесні слуги моляться з тремтінням, того сьогодні на землі взяв тілесно на руки Симеон і проповідував, що Бог з'єднався з людьми. Побачивши в людині небесного Бога і прощаючись з усім туземним, радісно закликав: "Ти, Господи, появив світло невечірнє тим, що були в темряві, – слава тобі!"

Діва свята принесла Пресвятого до храму святителеві, Симеон же простяг руки та прийняв Його, і радіючи, закликав: "Нині, Владико й Господи, можеш за твоїм словом відпустити слугу твого у мирі".

На Утрені

Величання: Величаємо тебе, Життєдавче Христе, і вшановуємо пречисту Матір твою, яка нині принесла тебе за законом у храм Господній.

Стихи: Господь – у святім храмі, і на небі престол його.

Бачать твій вхід, Боже, вхід Бога мого, царя мого – у святиню.

Святий храм твій, дивний у правді.

Домові твоєму, Господи, належить святість на довгі літа.

Ірмоси:

Землю, що виникла колись у глибинах, осяяло сонце, бо, як стіна, стала з обох боків згусла вода, коли нарід проходив і побожно кликав: Співаймо Господеві, бо він дивно прославився!

Небеса покрила слава твоя, Христе, бо, народившись від святої твоєї нетлінної Матері, в храмі слави твоєї з'явився ти, як принесене на руках Немовлятко, і все сповнилося твоєю хвалою.

Побачивши у видінні на престолі високому Бога, якого супроводять ангели, пророк Ісая закликав: "О, горе грішному мені, бо бачив я воплоченого Бога – невечірнє світло і Господа миру".

Тебе, Бога – Слово, що юнаків, які тебе проповідували, у полум'ї зросив і в нетлінній Діві оселився, – прославляємо, побожно співаючи: Благословенний ти, Боже отців наших!

"Молитвослов" (Рим-Торонто, 1990)